

ΤΟΥ **Γιάννη Ελαφρού**

Κοινή δράση στο κίνημα όλων των μαχόμενων δυνάμεων της Αριστεράς

Εχουμε μπροστά μας την υποχρέωση της γρήγορης υλοποίησης των συμφωνηθέντων. Η υλοποίησή τους χωρίς χρονοτριβή». Ο Α. Τσίπρας ήταν εξαιρετικά σαφής στην πρώτη ομιλία του στο προχθεσινό υπουργικό συμβούλιο. Το κυβερνητικό επιτελείο γνωρίζει μάλιστα πως πρέπει να κάνει τη σφοδρότερη επίθεση αμέσως τώρα, όχι μόνο γιατί αυτό απαιτεί το λεπτομερέστατο μνημόνιο, αλλά και για να μην προλάβει να φθαρεί η δυναμική της εκλογικής νίκης. Βρισκόμαστε μπροστά σε ένα κυβερνητικό «κεραυνοβόλο πόλεμο» (μπλίτσκριγκ), με στόχο να πιαστούν στον ύπνο οι μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος και της Αριστεράς. Δεν θα υπάρξει επανάληψη της παραλυτικής κατάστασης του πρώτου εξαμήνου. Ο λαός και το κίνημα θα βρεθούν αντιμέτωποι με μια προσπάθεια τσεκουράτης εφαρμογής του μνημονίου.

Τι κάνουμε λοιπόν; Το πρώτο που πρέπει να αποφύγουμε είναι να φορτώσουμε τα βάρη στον λαό. «Τα ήθελαν και τα έπαθαν. Αυτούς δεν ψήφισαν, ας τα λουσούν τώρα». Μακριά από την αγιοποίηση της εργατικής τάξης και του λαού, αλλά και από τη δαιμονοποίησή τους. «Στο ίδιο ποτάμι δεν ξαναπαίνεις», έλεγε ο Ηράκλειτος. Οι συσχετισμοί δεν μένουν αναλλοίωτοι, τα πράγματα εξελίσσονται. Ο κόσμος που έμοιαζε αποχαυνωμένος από την διαπραγμάτευση Τσίπρα – Βαρουφάκη – Τσακαλώτου με τους οικονομικούς δολοφόνους της ΕΕ, βρήκε τη δύναμη να αψηφίσει την πολύπλευρη τρομοκρατία κεφαλαίου – ΕΕ – ΜΜΕ και να ψηφίσει «Όχι». Κι αυτός ο ίδιος ο κόσμος, όταν το «Όχι» του προδόθηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ και δεν βρήκε πολιτική διέξοδο, απογοητεύτηκε και μεγάλα τμήματά του, διάλεξαν το «μικρότερο κακό» μεταξύ Τσίπρα – Μεϊμαράκη ή έκανε αποχή. Αυτός ο κόσμος δεν έχει πει ακόμα την τελευταία του λέξη. Οι κοινωνικές συνθήκες θα τον φέρουν ξανά μπροστά στο ερώτημα της ρήξης. Η μαχόμενη Αριστερά έχει πολλά να σκεφτεί και να συζητήσει για το γιατί δεν μπόρεσε, τουλάχιστον στην ποιότητα που απαιτούσαν οι συνθήκες, να διαμορφώσει

την αναγκαία δυναμική ρήξης και ανατροπής. Είναι επιτακτικό, κατά την γνώμη μας, να πραγματοποιήσει μέσα στις νέες συνθήκες μια τομή με ανατρεπτικό, αντιΕΕ και αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο, εμπνευσμένη από μια σύγχρονη επαναστατική τακτική και στρατηγική για την κομμουνιστική απελευθέρωση. Αλλά η αναζήτηση, η αυτοκριτική και η ανασυγκρότηση δεν μπορεί παρά να είναι μάχιμες, μέσα στην φωτιά του κοινωνικού πολέμου που συνεχίζεται.

Σε πείσμα των υπουργών που λένε κατάμουτρα στον λαό «μαζί τα ψηφίσαμε» τα μνημονιακά μέτρα (το ίδιο χυδαία που ΠΑΣΟΚ – ΝΔ έλεγαν «μαζί τα φάγαμε») η ΑΝΤΑΡΣΥΑ σημειώνει σωστά στην ανακοίνωσή της πως «ο κόσμος που ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ δεν αποδέχεται την πολιτική των μνημονίων. Ψήφισε με κριτήριο το «μικρότερο κακό», κάτω από την πίεση του διλήμματος επιστροφής της Δεξιάς και της «μη ύπαρξης εναλλακτικής». Δεν ψήφισε για την επιβολή του ΕΝΦΙΑ, τους πλειστηριασμούς σπιτιών, το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, τις ομαδικές απολύσεις, την περικοπή μισθών και συντάξεων, μέτρα που προσπάθησαν με κάθε τρόπο να αποκρύψουν κατά την προεκλογική περίοδο».

Το πρώτο ζητούμενο είναι η ανάπτυξη αντιστάσεων και αγώνων σε όλα τα μέτωπα που θα ανοίξει η συγκυβέρνηση, τα οποία θα πρέπει να συγκλίνουν σε ένα συνολικό κίνημα για την απόκρουση και ανατροπή της μνημονιακής επίθεσης και των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων που προωθεί η κυβέρνηση και το αστικό μπλοκ εξουσίας, η Ιερή Συμμαχία κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ. Σε αυτό τον αγώνα, που είναι η βάση της εργατικής λαϊκής αντιπολίτευσης, απαιτείται η κοινή δράση των μαχόμενων δυνάμεων του κινήματος και της Αριστεράς, του ΚΚΕ, της ΛΑΕ, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και των υπόλοιπων τάσεων. Θα πρέπει με τολμηρό τρόπο, σε ρήξη με τον υποταγμένο διπλά και τριπλά συνδικαλισμό της ΓΣΕΕ, να αναζητηθούν τρόποι ενωτικής δράσης και συντονισμού από τα κάτω, με πρωτοβάθμια σωματεία, επιτροπές αγώνα στους χώρους δουλειάς κλπ. Δεύτερο, στις νέες συνθήκες, το ζήτημα της ενωτικής οργάνωσης του λαού και της νεολαίας στην βάση, σε γειτονιές, πόλεις ακόμα και κλάδους, τίθεται με νέα ένταση, καθώς το κυρίαρχο κοινοβουλευτικό και κομματικό σύστημα ενσωματώνεται πλήρως σε μνημονιακή λογική, εντός του ασφυκτικού πλαισίου ΕΕ και καπιταλιστικού μονόδρομου. Ποιος θα διεκδικήσει τη ζωή και τη δουλειά του ανέργου, την ακύρωση του πλειστηριασμού του σπιτιού του γείτονα, την καταβολή των χρωστούμενων στους εργαζόμενους; Πολύ περισσότερο, πως θα συγκροτηθεί ένα μέτωπο αγώνα του οργανωμένου λαού για να αποκρουστεί και ανατραπεί η μνημονιακή επιδρομή κυβέρνησης – κεφαλαίου; Δεν είναι ώρα, με προπλάσματα τις πρωτοβουλίες για το «Όχι μέχρι το τέλος» που δημιουργήθηκαν σε δεκάδες γειτονιές τον Ιούλιο, αλλά και την κεντρική πρωτοβουλία με τις 750 υπογραφές, να δημιουργηθούν ενωτικές επιτροπές και πρωτοβουλίες αγώνα σε κάθε χώρο, με τη συμμετοχή και στήριξη όλων των μαχόμενων

δυνάμεων και πολιτικό προσανατολισμό που θα σπάει τα όρια της σύγχρονης βαρβαρότητας και της φυλακής του ευρώ και της ΕΕ; Τρίτο, σε όλα αυτά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί και πρέπει να πρωταγωνιστήσει. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έδωσε την μάχη των εκλογών πληγωμένη, αλλά βγαίνει από αυτή εκλογικά ενισχυμένη, με μεγαλύτερες δυνατότητες και αυτοπεποίθηση, χωρίς βεβαίως αυτάρκεια μπροστά στα ανώτερα καθήκοντα.

Πηγή: ΠΡΙΝ